

‘Ik kan niet naar een onbewoond eiland gaan. Echt niet,’ zei ik. Ik keek niet op naar Nico, die achter mijn stoel rondhing, maar bleef naar het computerscherm staren terwijl ik de spreadsheet voor me probeerde te begrijpen. Eén ding was zeker: de data lieten niet de correlatie zien waarop professor Bianchi had gehoopt toen hij me aannam. Dit was mijn derde poging, en ik kon mijn slechte voorgevoel niet langer negeren. Er was iets heel erg mis.

‘Lyla, geloof me, het is de kans van je leven. Reality-tv. Reáality-tv!’

‘Al was het de kans van de eeuw, Nic, ik kan niet met je meegaan. Ik kan toch geen vrij nemen?’ Was er een patroon dat ik niet zag? Als ik nou eens de vorige resultaten zou toevoegen? ‘Maar ga vooral en laat je door mij niet tegenhouden! Ik zal je vanuit hier aanmoedigen.’

‘Luister je wel?’ vroeg Nico. Zijn smekende stem had nu een kregel ondertoon. ‘Ik kan niet alleen gaan. Het is een tv-programma voor kóppels. Lyla, ik vraag niet veel, maar Ari denkt dat dit allesbepalend is voor mijn carrière. Zo’n kans krijg ik nooit meer. Weet je hoelang ik al tegen een muur op loop bij al die audities voor Joost mag weet wat... Dit zou hét kunnen zijn. Mijn grote doorbraak.’

Ik opende de spreadsheet van de laatste partij samples, klikte om de data opnieuw te plotten, en terwijl het diagram zich vormde, ontplofte Nico.

‘Lyla! Verdomme, luister nou! Dit is een keerpunt in mijn

carrière, en dan kun jij je werk nog geen halve minuut loslaten?’

Ik haalde diep adem. Mijn moeders stem klonk in mijn oor: *Doe die koptelefoon af, Lyla...*

Ik sloeg het bestand op en draaide mijn stoel om naar mijn vriend. ‘Sorry. Je hebt gelijk. Ik luisterde niet. Leg uit.’

‘Het is een nieuw realityprogramma. Niet echt iets hoogstaands, want het wordt met een klein budget voor een gloednieuw streamingkanaal gemaakt, maar het wordt wel hun paradepaardje, hun allereerste originele programma. Als het goed van de grond komt, kan het enorm veel publiciteit genereren. En Ari kent producer Baz. Ze zaten bij elkaar op de universiteit. Hij zegt dat hij me via een achterdeurtje erin kan krijgen. Ons, bedoel ik.’

‘Sorry, wat is het concept?’

‘Vijf koppels op een onbewoond eiland. Een eliminatieformat, gedurende tien weken. Ik weet niet precies waar, volgens mij zei Ari iets over Indonesië. Het is een soort kruising tussen *Love Island* en *Survivor* – om in het spel te blijven, moet je een koppel blijven. Zon, zand, zee... Kom op, Lil! Het is precies wat we allebei nodig hebben. Een echte vakantie.’

‘Het is toch geen vakantie? En hoelang zei je dat het gaat duren? Tien wéken? Vanaf wanneer?’

Nico haalde zijn schouders op. ‘Geen idee, maar het klonk alsof ze haast hebben. Ari vroeg hoe mijn agenda er de komende maanden uitziet. Ik heb gezegd dat er niets is wat ik niet kan verzetten.’

Ik slaakte een zucht. ‘Het spijt me echt, Nico. Jouw agenda is misschien leeg, maar de mijne niet. Ik kan er echt niet voor de rest van mijn contractduur vandoor gaan, dat weet je. Professor Bianchi zou me ontslaan, en hoe moeten we dan de huur betalen?’

In elk geval niet van Nico’s schamele inkomen als aspirant-acteur en parttime barista, concludeerde ik, maar dat zei ik niet hardop.

Nico schudde zijn hoofd. ‘Daar gaat het nou juist om, Lyla.

Als ik meedoe aan dat programma kan dat me veel publiciteit opleveren. Dan ben ik tegen het einde van de serie misschien wel een bekende naam en krijg ik rollen in tv-programma's, films, reclamefilmpjes, noem maar op. Dat zou een vast inkomen kunnen betekenen. Geld om een huis van te kopen. Minder financiële druk op jou. Kom op, Lil, denk er alsjeblieft over na. Wil je dat voor me doen?'

Hij schoof mijn laptop opzij, ging voor me op het bureau zitten en strekte zijn armen naar me uit. Ik liet mijn voorhoofd tegen zijn borst rusten en voelde de vertrouwde mengeling van ergernis en liefde.

Ik hield van Nico. Niet alleen omdat hij grappig, charmant en enorm sexy was – zeker een acht of negen tegenover mijn zesje – maar ook omdat hij een rasoptimist was, terwijl ik een rationalist pur sang ben. Zijn gewoonte zichzelf ervan te overtuigen dat er aan het einde van elke regenboog een pot met goud staat, speciaal voor hem – een gewoonte die zo vertederend had geleken toen we elkaar net hadden ontmoet – begon na twee jaar samen te irriteren. Twee jaar waarin ik de rekeningen had betaald, de administratie had gedaan en over het algemeen de volwassene had uitgehangen, terwijl Nico kansen had nagejaagd die op de een of andere manier nooit echt iets hadden opgeleverd.

Dit klonk als het zoveelste luchtkasteel, net als de musical *Twilight* aan het West End, waar niemand de rechten van had vrijgegeven, en net als zijn plan om acteercoach op YouTube te worden. Al die plannen van hem die op niets waren uitgelopen, programma's die vóór de eerste aflevering waren geannuleerd en pilots die nooit van de grond waren gekomen. Maar als ik hem daarop zou wijzen, was ik de kwaaië pier. Dan was ik degene die Nico zijn kans had ontnomen.

'Kan ik op zijn minst tegen Ari zeggen dat je de producers wilt ontmoeten?' vroeg Nico.

Zijn adem voelde warm op mijn kruin. Ik sloot mijn ogen, want ik wist dat ik verloren zou zijn als ik hem nu aankeek, als ik zijn bruine puppyogen en smekende gezichtsuitdrukking zag.

Wat ik eigenlijk wilde zeggen, was dat de kans nihil was dat dit verder zou gaan dan een eerste ontmoeting. Want dan zouden de producers me zien en zich realiseren dat ik niet het lekkere stuk met de dikke tieten was dat ze zochten. Reality-tv was allesbehalve iets wat ik keek voor mijn plezier, maar ik had er genoeg van gezien om te weten dat vrouwelijke deelnemers fysiek aan een bepaald type moesten voldoen en dat ik dat type niet was. Voor Nico – met zijn afgetrainde lijf en zonnebankbruine huid – lag dat anders. Hij zou prima hebben gepast in *The Bachelorette* of *Perfect Match*. Maar ik? Gingen ze echt kijken naar een dertigplusser, een wetenschapper met paarsgekleurde vingers van de proteïnegels en een permanente fronsrimpel van het turen door een microscoop, en denken: we willen haar in een bikinietje over het strand zien joggen? Vast niet.

Aan de andere kant... als het toch niets zou worden... kon het dan kwaad om Nico nog wat langer aan het lijntje te houden? Als ik dan afgewezen werd of de hele zaak in de ontwikkelingsfase uiteindelijk vastliep, kon die Baz de kwaaië pier zijn en ik de ondersteunende vriendin. In elk geval totdat het volgende hopeloos naïeve plan zich aandiende.

Ik opende mijn ogen en probeerde te bedenken wat ik zou zeggen, maar in plaats daarvan dwaalde mijn blik af naar het verlichte scherm van mijn laptop. Ik kon de getallen niet lezen omdat Nico de computer opzij had geschoven, en dat maakte ook niet uit. Ze waren er, en dat wist ik. Hinderlijk. Onweerlegbaar. Niet te negeren.

‘Alsjeblieft?’ haalde Nico me uit mijn gedachten.

Ik besepte dat hij nog steeds op mijn antwoord wachtte. Ik keek naar hem op, naar zijn grote bruine ogen omrand door enorm lange wimpers, als die van een jonge George Michael. Ik voelde iets in me wijken... smelten. O god, ik ging ja zeggen, en dat wisten we allebei.

‘Oké,’ zei ik uiteindelijk, en ik voelde een aarzelende glimlach op mijn gezicht verschijnen. Even staarde Nico me alleen maar aan; toen slaakte hij een luide kreet, tilde hij me op en omhelsde hij me onstuimig.

‘Dank je, dank je, o god, dánk je. Ik hou van je, Lyla Santiago!’

‘Ik ook van jou,’ zei ik, en ik keek hem lachend aan. ‘Maar je moet eerst in het programma zien te komen, oké? Juich niet te vroeg! Ik wil niet dat je teleurgesteld bent als je er niet in komt.’

‘Ik kom er wel in,’ zei Nico, die me neerzette en me stevig op de mond kuste, met zijn handen om mijn gezicht en een glimlach zo breed dat zijn gebruinde wangen ervan rimpelden. ‘Maak je daar geen zorgen over, Lil. Ik kom er wel in. Wij allebei. Hoe kunnen ze ons nou weerstaan?’

Ik keek naar hem op, naar zijn brede grijns, zijn witte tanden, zijn sprankelende donkere ogen en dacht: ja, hoe kunnen ze hem nou weerstaan? Niemand kon nee zeggen tegen Nico. En nu maar hopen dat professor Bianchi geen nee kon zeggen tegen mij.

15/02 – 02.13 uur

Hallo? Ik weet niet goed hoe dit ding werkt, maar dit is Lyla aan de Over Easy, over.

15/02 – 02.14 uur

Hallo, hoort iemand me? Dit is Lyla aan de Over Easy. Meld je alsjeblieft. Over.

2

‘Ojee.’ Professor Bianchi’s gezichtsuitdrukking was van opgewekt in gedeprimeerd veranderd toen ik de laatste data met hem doornam. De bevindingen van Tony, mijn voorganger, waren – nou ja, ‘opwindend’ was een understatement. Als ze herhaalbaar waren geweest, hadden ze een grote doorbraak betekend in chikungunya, mijn specialisme. Ze bleken alleen niet herhaalbaar, en dat was een probleem.

Het vervelende was dat Tony allang weg was. Hij had zijn proefschrift gepubliceerd, wat dus voor veel opwinding had gezorgd, en was prompt geheadhunt door een privélaboratorium, waar hij een vaste aanstelling had gekregen. Ik was ingehuurd door de universiteit en had een jaarcontract gekregen om de losse eindjes aan elkaar te knopen. In theorie was mijn taak eenvoudig: Tony’s experimenten met een breder scala aan samples herhalen en bewijzen dat de resultaten standhielden. Het probleem was alleen dat dat niet lukte. Ik had de experimenten herhaald tot ik een ons woog. Nou ja, na de derde poging moest ik erkennen dat het effect dat Tony had gevonden niet alleen niet zwakker was, maar zelfs helemaal niet bestond.

In theorie had ik mijn werk gedaan. Ik had een schouderklopje verdiend. Goed werk, Lyla. En in theorie was de onjuistheid van een vals spoor aantonen net zo waardevol en belangrijk als iets nieuws vinden. Het probleem was alleen dat het er in de praktijk anders aan toeging. Subsidies gingen niet naar wetenschappers die ontdekten dat iets níét werkte. Die gingen naar onderzoek met sexy nieuwe ontdekkingen en re-

sultaten die de tongen losmaakten. Niemand wilde een artikel publiceren waarin het fiasco nauwgezet werd beschreven, hoe goed het onderzoek ook was.

In mijn meer sombere momenten, wanneer ik om drie uur 's nachts de slaap niet kon vatten, gaf ik Tony de schuld. Misschien had hij zijn methode verkeerd opgeschreven. Misschien had hij de resultaten zelfs vervalst? Maar wanneer ik naar de data keek, wist ik diep vanbinnen en met mijn wetenschappersbrein dat het niet Tony's schuld was. Hij had een tiental dobbelstenen geworpen en allemaal zessen gegooid. Die dingen gebeurden nou eenmaal, en toen ik het opnieuw had geprobeerd, op een veel grotere schaal, had het patroon niet standgehouden. Maar ik was degene die het slechte nieuws moest brengen en met de gevolgen moest omgaan.

Tot een paar weken geleden had ik me er geen zorgen over gemaakt dat mijn contract bijna afliep – professor Bianchi had me min of meer verzekerd dat verdere financiering verkrijgen een formaliteit was. Nu... Nou ja, nu zag ik aan zijn uitdrukking dat ik mijn cv beter kon oppoetsen. En ik zag er niet naar uit om bij sollicitatiegesprekken uit te leggen dat ik twaalf maanden lang aan een heel opwindend project had gewerkt dat geen enkel positief resultaat had behaald.

‘Je kunt er maar beter een paper over schrijven,’ zei professor Bianchi een beetje vermoeid. ‘En dan maar zien of er nog iets te redden valt. Misschien leveren Gregors dierproeven iets op.’

Ik beet op mijn lip en knikte. ‘Het spijt me,’ zei ik nogmaals, en professor Bianchi haalde zijn schouders op, het kalme schouderophalen van een man met een vaste aanstelling die had gewild dat dit gunstig zou uitpakken maar zijn carrière er niet aan had opgehangen.

‘Het is niet jouw schuld, Lyla.’

‘Wat denkt u dat het betekent voor de verlenging van de financiering?’

‘Ah, goed punt. Je contract loopt volgende maand toch af?’

‘In maart,’ zei ik zacht. ‘Over tien weken.’

Professor Bianchi knikte. ‘Ik zal met de subsidiecommissie praten. Maar...’ Zijn stem stierf weg. *Doe in de tussentijd geen grote aankopen*, leek hij te suggereren.

Ik forceerde een glimlach. ‘Prima. Bedankt. Weet u, ik...’ Ik slikte. Dit was niet het juiste moment om vrij te vragen, maar in zekere zin deed het er niet meer toe. Ik kon de paper net zo goed op Nico’s onbewoonde eiland schrijven, en ik kon de vakantiedagen waar ik recht op had net zo goed voor het einde van mijn contract opnemen. ‘Is het nu een verkeerd moment om vakantiedagen op te nemen? Nico, mijn vriend, is uitgenodigd om twee weken...’ Ik zweeg, want ik was er niet helemaal zeker van dat professor Bianchi wist wat een reality-tv-programma was. Die ene keer dat ik het over *Big Brother* had gehad, dacht hij dat ik het over George Orwell had. En het paste niet bij het imago van een verantwoordelijke, gewilde wetenschapper dat ik probeerde uit te stralen. ‘... op werkreis te gaan,’ maakte ik mijn zin af. ‘Hij heeft me gevraagd mee te gaan. Ik kan mijn paper ook daar schrijven; dat is waarschijnlijk handiger dan dat ik het tussen het labwerk door doe.’

‘Natuurlijk niet,’ zei professor Bianchi, en zijn gezicht... Verbeelde ik me dat ik een zweem van opluchting zag? ‘Dat is prima. En hopelijk heb ik tegen de tijd dat je terugkomt iets gehoord van de subsidiecommissie. Nogmaals bedankt voor al je werk, Lyla. Ik weet dat het niet makkelijk is om met te-leurstellende resultaten te komen.’

‘Graag gedaan,’ zei ik. En omdat het gesprek duidelijk voorbij was, liet ik mezelf uit zijn kantoor.

Tijdens de busrit terug naar Oost-Londen keek ik naar de winterse regendruppels die over de beslagen ramen omlaagrolden en overwoog mijn keuzes. Ik was tweeëndertig. Overal om me heen kochten studievrienden een huis en stichtten een gezin. De grapjes van mijn moeder over kleinkinderen begonnen een beetje venijnig te worden. Maar ik zat vast in een vicieuze cirkel van kortdurende postdocbaantjes die nergens toe leken te leiden. Ooit droomde ik ervan mijn eigen team te leiden,

mijn eigen lab zelfs. Doordat er zoveel werd gepraat over het tekort aan vrouwen in bètaberoepen had het allemaal mogelijk geleken – subsidiecommissies schreeuwden om gedreven vrouwelijke wetenschappers, werd ons verteld.

In werkelijkheid bestond een fors deel van mijn lichtung uit vrouwen, tenminste toen ik begon. Mijn eerste twee bazen in het lab waren vrouw. Maar subsidiecommissies behandelden ons niet milder dan de mannen, en naarmate de jaren vorderden, werden steeds meer van mijn collega's door de realiteit van de academische onderzoekswereld gedwongen te vertrekken. Zwangerschapsverlof ging maar moeilijk samen met subsidiedeadlines en de druk om snel resultaten te behalen. Baby's waren niet te combineren met weefselkweken die constant verzorgd moesten worden, cellijnen die om tien uur 's avonds en vijf uur 's ochtends gesplitst moesten worden, eindeloos werk de klok rond, anders zouden ze verschrompelen en sterven. En hypotheekverstrekkers hielden niet van de onzekerheid die inherent is aan kortlopende contracten. Telkens wanneer ik aan een nieuwe baan begon, was er een korte periode van zekerheid, wanneer mijn proeftijd erop zat maar ik nog niet wist dat mijn contract niet werd verlengd – en die leek nooit lang genoeg om een voet op de huizenladder te krijgen. Dat, gecombineerd met Nico's variabele inkomen (en dat was meestal geen vetpot), zorgde ervoor dat mijn bestaan behoorlijk stressvol was. En hoe langer ik in het vak zat, hoe meer ik me realiseerde dat er een tikkende klok was, en niet alleen met betrekking tot het krijgen van kinderen. De carrièrepiramide voor natuurwetenschappers was laag – veel onderzoekers, weinig laboratoriumhoofden – en de concurrentie hevig. Als je tegen je dertigste nog niet aan bepaalde voorwaarden voldeed, redde je het niet.

Misschien werd het tijd om de handdoek in de ring te gooien, om voor eens en altijd te erkennen dat de dromen die ik na mijn afstuderen had nooit zouden uitkomen. Dat ik nooit mijn eigen lab zou kunnen financieren. Dat professor Lyla Santiago nooit zou bestaan, nooit een belangrijke lezing zou

geven op een prestigieuze academische conferentie of geïnterviewd zou worden voor *This Week in Virology*. Met elk jaar dat verstreek, werd het waarschijnlijker dat ik voor altijd een eenvoudige postdoc zou blijven, telkens weer op zoek naar het volgende kortlopende contract. En misschien was het tijd om dat onder ogen te zien en uit te zoeken wat ik dan wel wilde.

Wat ook niet hielp, was dat Nico pas achtentwintig was en allesbehalve klaar was om zich te settelen. Hij was nauwelijks veranderd ten opzichte van de leuke wannabe-acteur die ik bijna drie jaar geleden had ontmoet op het horrorfeestje dat een vriendin op Valentijnsdag had gehouden voor gefrustreerde singles. Hij was verkleed als een verontrustend sexy Freddie Krueger; ik had vals gespeeld en een labjas van mijn werk geleend, die ik had besmeurd met nepbloed. We hadden Bloody Mary's gemixt in de keuken, bij mijn vriendin op de bank *Friday the 13th* gekeken en bij enge scènes gekrijsen en elkaar geknuffeld, en uiteindelijk gezoend in de badkamer. De volgende dag had mijn vriendin me ermee geplaagd dat ik iemand had versierd die te hoog gegrepen was voor mij.

Een halfjaar lang was ik bijna vergeten dat hij bestond; ik werd er alleen aan herinnerd door de sexy foto's die hij af en toe op Instagram plaatste. Ze waren... Nou ja, een lust voor het oog, dat moet ik toegeven, en ze vormden een leuke onderbreking van mijn werkdag. Dan scrolde ik tijdens de koffiepauze door mijn telefoon, en daar was Nico, bezweet en verformfaaid in de sportschool, met aangespannen buikspieren en warrig donker haar. In de bus terug van de universiteit was hij er weer, languit op een strand in de Algarve, met een kleine zwembroek om zijn heupen gespannen, grijnzend naar de camera van achter een spiegelzonnebril.

Een halfjaar lang was het zo gegaan. Ik was single, verveelde me, was hard aan het werk en dacht amper nog aan de knappe acteur die ik in de badkamer van mijn vriendin had bepoteld. Maar op een dag postte ik zomaar ineens een foto van mezelf op Instagram. Dat was niets voor mij. Gewoonlijk postte ik foto's van eten dat ik had klaargemaakt en grappige memes

over de hel die werken in de academische wereld was. Maar ik had op internet een jurk besteld, en toen die was afgeleverd, bleek hij zoveel te klein dat het bijna komisch was. De rok kwam tot net aan mijn dijen, en mijn borsten puilden uit het lijfje. Hoewel ik het postte als een grappige ‘wat ik heb besteld/wat ik heb gekregen’-foto, wist ik ook dat hij niet bepaald onflatteus was, al zou ik de jurk niet houden. Die was totaal niets voor mij, maar omsloot me ook op de juiste plekken, en mijn tieten zagen er geweldig in uit.

De eerste comment kwam van Nico, alleen een rijtje chili-pepers, waar ik om moest lachen.

En de tweede was een reactie van hem op zijn eigen comment. Er stond alleen *Drankje?*.

Een drankje werden drankjes, wat dansen werd, wat Tequila Slammers drinken en aangeschoten omhelzingen werden en, uiteindelijk, een gedeelde Uber (Nico had beloofd de helft te betalen, wat hij niet heeft gedaan). Nico bleek bij mij om de hoek te wonen, in een huis in Dalston dat hij met anderen deelde, maar die avond belandden we bij mij thuis en, nou ja, op de een of andere manier is hij niet meer weggegaan.

Tweeënhalf jaar later was ik ouder en wijzer en aanzienlijk meer afgestompt geraakt, geconfronteerd met de realiteit van wonen in een van de duurste steden ter wereld met een salaris van onderzoeker. Mijn huur was gestegen, mijn salaris niet. Ik was gaan nadenken over een plan B. Misschien zelfs over een plan C. Maar Nico droomde nog steeds van Hollywood. Hij weigerde zijn smoking te verkopen, voor het geval hij op een dag naar de BAFTA's of de Grammy's moest. Nico vocht nog steeds, werkte er nog steeds hard aan zijn dromen waar te maken, en meestal was dat deels wat ik zo leuk aan hem vond – zijn niet-aflatende optimisme, zijn geloof dat hij op een dag zou binnenlopen.

Maar op een dag als vandaag, een grauwgrijze Londense dag, waarop zelfs de zon het opgegeven leek te hebben en terug naar bed was gegaan, was dat optimisme moeilijker te verdragen.